

MANTANA 2

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 9, číslo 2

Červenec 2006

ČESTNÝ ČLEN – TO JSEM TO DOPRACOVAL !

Ta zpráva mne donutila se nad sebou trochu zamyslet. Nikdy jsem se nezabýval hlubokým přemýšlením o podstatě horolezectví. Bylo to ve mně. Ve dvanácti letech při výletě na „Neustein“ za Jirkovem, jsem neviděl důvod, proč se plahočit v horce lesem. Vylezl jsem nahoru přes plotny a skalky. Než mi stačili vynadat, stejnou cestou jsem byl dole. Jeden ze spolužáků z toho měl hysterický záchvat. Ležel na zemi a křičel: „Já nesmím domů, já nesmím domů, von se zabije a co já doma řeknu!“ Následkem toho následoval pohovor se soudruhem ředitelem, kde jsem vyslechl, kromě jiného, přednášku o nebezpečí v horách. A bylo to! Skály a hory, to bude ono! Ne pionýrské tábory a brigády.

Šlo to pomalu, krok za krokem. Nebylo, kde co okoukat, s kým se poradit. No některá národnost je asi podnikavější a cílevědomější. S kamarády, to byli hlavně H. Kägel, H. Schüssel a samozřejmě Edmund Kühnel, jsme dali něco dohromady. Sám tedy dobře vím, že hodnotit uplynulá období z dnešního pohledu, je nesmysl.

Ke všem akcím, i když to byly veliké stěny, přistupuji s jednoduchým heslem: „Koho maj pověsit, ten se neutopí“. Když jsem jedním dechem v knihách četl o slavných lezcích a jejich prvovýstupu, nikdy mě nenapadlo, že jednou budu mít možnost do takových cest nastoupit. No, trochu se povedlo. Tam, když jsem si uvědomil, co ti chlapi vylezli v kožených bagančatech a s konopným lanem bez průvodce, jsem poznal, že já nejsem nic.

V padesáti letech mi s rozhodováním, co dál, pomohl ČHS. Uvolnil jsem místo v HO Loko Bílina, kde jsem byl dlouholetým členem, pro jednoho šikovného mladého. „Zelení“ místo toho, aby bojovali za ornou půdu a pitnou vodu, budou hájit kytky na Bořeni, které vysázeli lezci z teplického Alpenvereinu? Budu soukromým lezcem! Tím jsem předběhl dobu. Dnešní individuální členství v ČHS je stejný nesmysl, jako byl stop stav nebo rušení a znovu zavádění výkonnostních tříd.

Stále chodím na skály i do hor a jsem rád, když můžu být někomu užitečný. Měl jsem štěstí, potkal jsem lezce Erwina Meiera, který patřil mezi objevitele a prvolezce ve Fränkische Schweiz. Neskutečně se nám s manželkou věnoval. Na mojí otázku, jakým způsobem mu to mohu všechno oplatit, povídá: „To je jednoduché, předávej to takhle dál“.

V horách hledám a nacházím lidskou solidaritu. Walter Bonatti napsal ve své knize Montagne di una vita: „Všichni víme, že tím, kdo trpí ošklivou, nakažlivou chorobou, je dnes – přinejmenším u nás – stát. Neprůhledný a skandální propletenec moci a soukromých zájmů, se svými nabubřelými institucemi. Společnost je v důsledku takové vlády kompromitovaná a zapletená do špatnosti. Překrucuje a neuznává základní lidské hodnoty a dusí se reflexí vlastních i cizích slabostí“.

Někdy stačí ke spokojenosti úplně málo. Jen tak bez ničeho si vylézt skálu a jak teď dolů....

[Milan Kutílek]

Dne 26.2. 2006 večer navštívilo stránky Horoklubu jubilejních 33333 lidíček. Za toto nemalé číslo a poměrně vysokou návštěvnost je třeba poděkovat zejména naší webmasérce Petře Petje Honákové. Dík.

ÚVODNÍK

Čestné členství. Co to znamená? V letech minulých se bez rozmyslu rozdávala různá čestná členství, čestná občanství, čestné doktoráty. Také jsme byli svědky toho, jak se ostudná čestná členství všemožným politickým figurám, katům, masovým vrahům a rasistům odebírala. Jakou tedy má dnes čestné členství hodnotu?

Na valné hromadě Horoklubu bylo poprvé v historii klubu uděleno čestné členství. Toto ocenění obdrželi manželé Kutílkovi a manželé Chvojkovi za „přínos pro rozvoj horolezectví a celoživotní propagaci horolezeckého sportu. Zkuste si položit sami sobě otázku: „Co pro mě znamená horolezectví“? Zkuste si na ní odpovědět. Přestože všichni v Horoklubu patříme do velké „rodiny“ horolezců, jen málo odpovědí by bylo stejných. Každý z nás hledá jiné pravdy, má jiné cíle. Asi by nebylo bez zajímavosti porovnat naše názory s tím, co vedlo do hor nestory tohoto sportu. Otevřený názor na horolezectví a dění kolem nás nám ve svém článku nabízí M.Kutílek.

Vraťme se ale k hodnotě čestného členství. Je to svým způsobem paradox, ale jeho udělením získává větší hodnotu dárci. Vždyť přijetím čestného členství přináší obdarovaný dárci hodnotu svých názorů, vlastností a hodnot které vyznává. **Pokora a přátelství.** Pokora v horách a přátelství mezi lidmi. Taková je hodnota „našeho“ čestného členství a ta nepodléhá módním ani politickým vlivům.

[Broněk]

Ohlédnutí za zimou: Týden na Zbojnické chatě

neděle 5.2. – pondělí 6.2.

Ve 21.00 nasedám v Klášterci na vlak směr Poprad. O půlnoci se v Praze přidává Jakub. Nadáváme na naše bágly. Já si nezapomněl přibalit plato gambáčů a krabici od bot plnou štrúdlu od babičky. Naštěstí jsme stačili vše zkonsumovat ve vlaku. Spíme skoro až na hranice, tam nás otravují celníci. V Popradu jsme v 10.30. Přesedáme na električku do Starého Smokovce, pak lanovkou na Hrebienok a pěšky na Zbojandu. Cestou obdivujeme ledy a borce na nich. Sněhu je málo, jde se dobře. Akorát je docela kosa. Po třetí hodině jsme na chatě. Na teploměru zjišťujeme, že je -21°C . Jsme tu úplně sami.

úterý 7.2.

Vstáváme v 6.00. Máme v plánu vylézt sněhový žlab na Slavkovsku Kopu. Počasí nic moc. Po snídani vyrážíme. Docela fouká a lehce sněží. Pod nástupem jsme docela rychle. Štanduji na začátku žlabu. Jakub natahuje první délku pod skalní kout. Do něj nalézám já. Ze začátku si říkám jaký je to pěkný lezení. Jenže pak přichází první lavinka. Sype se to přímo na mě asi minutu nepřetržitě. Uhýbám do leva do stěny. Tam je to dost hladký a jištění na nic. Ze shora se furt něco sype. Rozhoduji se pro ústup. Stejně kdybychom to přelezli, tak se budem hrabat po pás ve sněhu, navíc počasí je čím dál horší. Za pomoci frienda sestupuji zpět do žlabu. Valíme dolů. Na chatu přicházíme za docela slušný vánice. To nám to zas pěkně začíná!

středa 8.2.

Vstáváme zas v 6.00. Počasí super. Rozhodujeme se pro východní stěnu Východní Vysoké. Nástup nám trvá asi hodinu. U velkého šutru necháváme



hůlky a oblékáme matroš. Po překonání sněhového svahu nacházíme nějaký řetěz. Štanduji u něj. Jakub natahuje délku přímo doprostřed sněhového pole. Pak

přichází horor dnešního dne. Doprava ubíhající rampa se sklonem asi 45° a na ní po pás prašanu. Dost obtížně se tím prohrabávám. Když chci zajistit

musím odhrabat metr sněhu abych se dostal na skálu. Dokonce došlo i na skobu. Odměnou za tuhle námahu je krásný vzdušný štand za volný šutr. Pak následuje čistě skalní lezení tak za II-III. Cestou potkáváme jedinou skobu. Pokračujeme mixovým hřebenem. Když dolézáme na vrchol, přichází parádní mlha, takže výhledy fakt nic moc. Dáváme čokoládu a čaj. Sestupujeme do Studeného sedla. Tam svazujeme obě padesátky dohromady a jistíme sestup žlabem. Jde to rychle. Za chvíli jsme dole. Na chatu přicházíme skoro za tmy. Svařák přišel vhod, stejně tak i výborná večeře. Naše první společná túra v Tatrách se povedla. Oba jsme spokojeni.



čtvrtek 9.2.

Na dnešek je plánován odpočinkový den a tak se vstáváním moc nespícháme. Vyrážíme asi v půl devátý dolů na ledy. Lezeme Grossův led, ale jen 1. délku. Ke druhé je po pás sněhu. Pak děláme různý blbosti. Boulderujeme, fotíme(se), sjíždíme svah po zadku, prostě si užíváme krásný den v horách.

pátek 10.2.

Vyrážíme kolem osmý za hezkého počasí. Chceme lézt skalní hřeben na Východní Slavkovskou věž. Podle průvodce za III. Nástup je příjemně krátký. Na hřeben nalézáme zleva po travnatých stupních. Navazujeme se jako na ledovec. První zakládá jištění,

druhý ho vybírá. Když prvním dojde matroš tak se vyměníme a tak furt dokola. Cestou překonáváme pár trojkových míst. Hřeben je krásně vyfoukaný skoro bez sněhu. Vrcholový výšvih je za odměnu. Výhledy jsou super. Hluboko pod námi vidíme chatu. Opatrně ale rychle sestupujeme východním svahem. Před chatou nás vítá chatař. Pozoroval nás dalekohledem. Opět vynikající večere a při svitu petrolejky a vůni svařáku si užíváme poslední večer ve Velké Studené dolině.

sobota 11.2.

Ráno balíme a mažeme dolů. Vlák nám jede až v půl šestý večer, takže máme spoustu času. Večer napadlo

dost sněhu, takže se docela brodíme. Dole potkáváme dvě holky v džínách. Chtějí na chatu. Vůbec jim to v tom sněhu nezávidím. Podnikáme ještě procházku na Zamkovského chatu, kde si dáváme čaj. Vracíme se přes Reinerovu chatu a po sáňkařské dráze do Smokovce. Pak električkou do Popradu. Na nádraží potkáváme naše kamarádky z Velké Studené doliny. Na chatu dorazily. Nudnou cestu vlakem netřeba popisovat. Doma jsme v neděli ráno.

[Pavel Bohuněk]

VÝCVIK HOROKROUŽKU NA BOŘENÍ

21.5.2006

Čima a Pilíř Hubeňoura jsou vděčná témata pro lezecké začátečníky i pro zkušenější lezce. Já Čimu využívám již léta hlavně k nácviku zakládání postupového jištění prvolezce. Je to cesta dobře odjištěná nýty, a přitom tam lze založit mnoho stoperů i hexcentrů, na 30m výšky pilíře. Jen ten studený vích nahoře nás zkoušel, zda jsme dost tvrdí. Přišla se na nás podívat i bílá koza (alias převlečený kamzík), cože to tam blbneme v tom počasí.

I přestěhovali jsme se pod Přepadlý pilíř, kde vždy pokračuji v tréninku zakládání jištění prvolezce. „Necky“ jsou na to jako stvořené. A po přečtení vděčných spár dáváme perličku. Do cesty Komínem pod Přepadlým pilířem vyhecujeme Pepu Černého, leze dobře, ale nechce věřit tomu co ho čeká. Jen z toho, že přilbu musel nechat dole, ta by neprolezla. I z fotek je vidět, že průlez nahoře nad balvany je pouze pro lezce typu Dachau. Pepa je 14-ti letý kluk, hubený a štíhlý, přesto bojuje a dře a kleje dost dlouho, než se objeví jeho kudrnaté vlasy ve výlezu z jeskyně. Dejte si, až budete na Bořeni, nezapomenete. Jako já, mám tu „pytel“ už 25let a asi navždy, protože hubenější než tenkrát už nikdy nebudu.

[Bohouš ved.HK]



S KUTÍLKEM NA LANĚ ANEB „KUŤAS“ NENÍ ŽÁDNÝ KRUŤAS

Horolezecky jsem se narodil v době, kdy výkonnostní třída byla nezbytnou součástí pro možnost samostatného výletu do Tater. Vyplňovali jsme složité tabulky coby hlášení o vylezených cestách a přechodech dolin. Dělalí jsme různé fyzické testy a sem tam jsme jeli na nějaký ten závod horolezecké zdatnosti mládeže. Samozřejmě jsme též prošli metodikou při HO TJ Klínovec. V oněch dávných časech nás „Mlaďochy“ měl po „Grossmanově přípravce“ na hrbu Zdeněk Doskočil a Pepa Dvořák, kteří do nás naimplementovali patřičné horolezecké Know How v duchu tehdejší doby. Když jsem dostal průkaz horolezce, měl jsem z něho přinejmenším stejnou radost, jako z maturitního vysvědčení. Nejednou nás totiž před tím ze skal vyhnal horlivý ochránce přírody po té, co zjistil, že nemáme patřičnou „bumážku“. Logickým pokračováním horolezecké kvalifikace po získání průkazu horolezce bylo dosažení tzv. základního výkonnostního stupně, zkráceně ZVT. Kdo měl razítko ZVT v průkazce, ten byl za vodou, resp. v Tatrách, jediných velehorách, kam rekreační horolezec tehdy bez problémů mohl. My jsme ho samozřejmě taky chtěli, ale podmínkou bylo absolvování letního výcvikového kurzu v Tatrách. Naši oddíloví mazáci pro ten účel uspořádali týdenní zájezd do Bielovodské doliny a nás vzali s sebou s tím, že si nás budou na střídačku brát na lano. V září tomu bude již neuvěřitelných dvacet let, co jsme s nimi začali lézt na „opravdické“ kopce. Ten „první dotek“ s velehorami ve mně zanechal nesmazatelnou stopu. Pamatuji si spoustu detailů a o každém dni bych mohl napsat sáhodlouhý eleborát. Ale v kontextu s ostatními články v Mantaně bych rád popsals události ze dne 18.9.1986.

Budíček je v sedm. Normálně do školy bych nevstal, ale do stěny nemohu dospat. Jaké je však moje zklamání, když vykouknu ze stanu. Venku je jak v prádelně a chvílemi i drobně prší. Už chápu, kde se najednou vzalo to odporne vlhko, jež se s chutí vetřelo do všech záhybů našeho stanu, spacáků a flanelových košil. Jenže naši mazáci dělají jakoby nic, snídají a balí si věci na túru stejně jak v předchozích dnech, kdy slunce svými paprsky nešetřilo. Ono se to zvedne, ujišťují se vzájemně a kolem půl osmé už mizí mezi stromy nad tábořištěm, upalujíc ke svým stěnám a štítům. Dnes jsem obzvláště nervózní, protože mě Zdeněk podstrčil Kutílkovi, který se náhodně objevil na pár dní v táboře. Ještě večer před tím mě Zdeněk instruoval, že polezu se zakladatelem horolezectví na Chomutovsku a ať neudělám oddílu ostudu a že se večer přeptá, jak mi to šlo. Pár minut po půl osmé si pro mě Kutílek přišel. Krátce jsme se představili, přičemž nás pobavilo, že jsme oba Milanové. No a pak jsme dosti svižným tempem vyrazili k úpatí Divé veže. Kolem desáté se oblačnost skutečně zvedla, takže jsme poměrně snadno našli výrazný žlab, kterým jsme začali lézt oba současně vzhůru. Takto jsme postupovali až na vrchol, přičemž jsme oba byli navázaní na zkráceném laně, jistili jsme se jen přes rameno a skalní hroty. Občas mě nechal dokonce i vést výstup a hledat cestu. Ačkoliv to byl lehký terén trojkové obtížnosti, byl jsem naprosto fascinován naším výstupem. Kutílkův „klasický“ způsob vedení výstupu v mých očích ostře kontrastoval s „předpisovými vzory“, které jsem až dosud jako jediný znal. Při tomto pro mě novém způsobu lezení mě zaplavil zvláštní pocit volnosti a

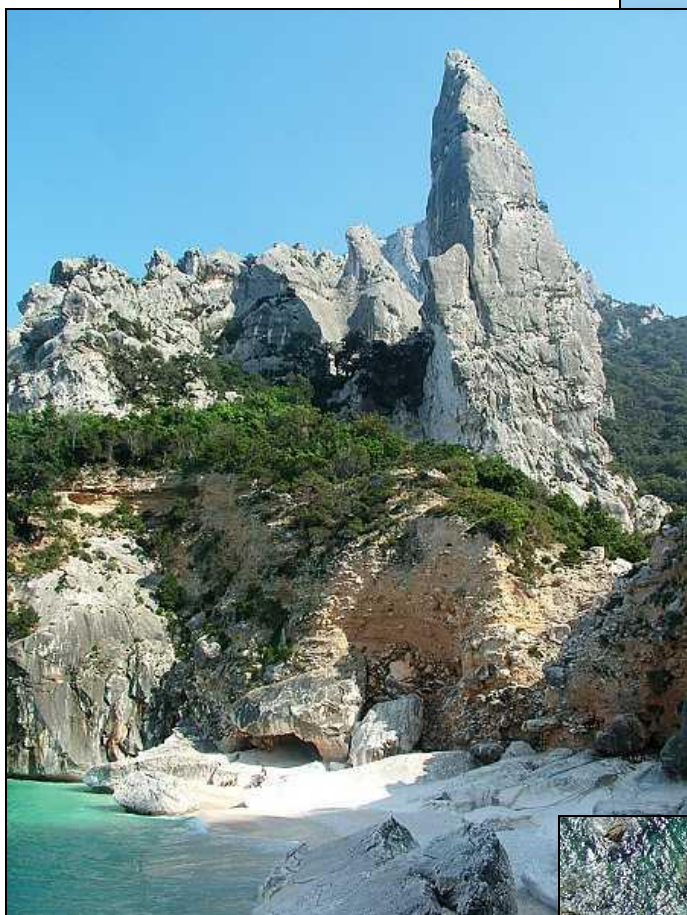
euforie. Něco po jedenácté jsme stanuli na vrcholu Divé veže a téměř ihned jsme začali sestupovat do sedla Prielom, kam jsme dorazili asi za půl hodiny. Dodnes nepochopím, jak jsme v pohorách a sólo dokázali slézt ty plotny pod vrcholovým výšvihem. Řetězy do sedla Prielom byly z obou stran obsypány turisty. Původně jsem si myslel, že začneme sestupovat s nimi po chodníku, ale Kutílek překročil štrbinu a začal lézt na protější skálu s tím, že máme dost času a že si vylezeme jednu z nejhezčích hřebenovek v Tatrách, a to na Východní Vysokou. V duchu jsem říčel radostí, protože vylézt dva štíty za jeden den, to už je panečku něco! První délka už byla poctivé lezení se vším všudy, ale pak jsme se opět uchýlili k našemu „lehkému“ stylu, kterým jsme ukrajovali metry hřebenu k vrcholu. Když jsem se Kutílek v jednu chvíli zeptal, proč neleze přímo stěnkou výšvihu ale obchází to, pravil ke mně pragmaticky: „Když budu chtít lézt kolmou deskou, tak pojedu na Zlatník! Tady jsem však proto, že chci lézt na velký kopce.“ Takže v následujících délkách, kdy mě pustil dopředu, jsem se snažil lézt logicky a nevyhledávat problémy tam kde nejsou. Lezení bylo o trochu těžší a o dost exponovanější než na Divé veži. Popravdě řečeno jsem měl párkrát pěkně sevřeno, když jsem uviděl tu hlubinu pod sebou. V jednu chvíli mě Kutílek překvapil tím, že začal na turisty z vrcholu skalního pilíře křičet: „Haló! Pusťte ty řetězy! Opakuji hlášení! Pusťte ty řetězy!“ Smáli jsme se té zmatené reakci turistů, kteří kroutili hlavami sem a tam a hledali, odkud a kdo to na ně volá. O pár lanových délek výše mi zase na druhé straně hřebene ukazoval východní stěnu a doporučoval mi ji k zimnímu přezení, že prý je to moc krásná firmová túra. Na vrchol jsme dorazili hodinu po poledni. Počasí se dokonale umoudřilo a tak v klidu svačíme, jelikož jsme od rána nevzali do huby. Mezi řečí jsme se vzájemně ujistili, že se vlastně známe od vidění z Jedláku. Svět je malej. Asi za hodinu jsme již chodeckým terénem sestoupili na Polský hřebeň mezi tak zvané cepry (turisty) a po turistické trase jsme začali úmorný dvouhodinový sestup zpět do tábora. Konec našeho horolezeckého dne byl stejně tak rychlý a prostý jako jeho začátek. Podání ruky, pozdrav „Ahoj“. Naposledy jsme se viděli krátce večer, kdy Zdeněk vyzvídal, jak mi to šlo. Kutílek mě podržel a řekl, že dobře, že dokonce i cestu umím ve stěně najít. Jeho pochvalná slova jen přilila olej do ohně mé horolezecké vášně, která mě dodnes drží a doufám, že ještě dlouho nepustí.

A proč to všechno píšu? Protože Kutílek a jeho paní jsou již dnes mými klubovými kolegy, kteří byli oceněni čestným členstvím za přínos v oblasti regionálního horolezectví. A ten přínos konkrétně pro mě je třeba to, že nehledám problémy tam kde nejsou, tak jak pravil klasik na hřebenu Východní Vysoké. A divili byste se, kolik kopců (skutečných i pomyslných) jsem díky aplikaci této poučky vylezl. A dost možná, že si Kutílek třeba rád počte, co dělal před dvaceti lety pět dnů před podzimní rovnodenností a tento článek nechť bere jako poděkování za nezapomenutelný zážitek.

[Leonardo da Svinchi]

SARDINIE 2006

Už ani nevím, jak jsem vlastně přišel na nápad jet na jaře lézt na Sardinii. Asi jsem to někde vyčetl, ale jak jsem to postupně rozhlašoval mezi známými lezci, tak se počet zájemců o tuto akci zvětšoval až na konečných 11 lidí. Základ



skupiny byl z Horoklubu Chomutov, ostatní se navzájem většinou ani neznali a poprvé jsme se všichni sešli až v pátek večer u Mnichova, kde jsme měli sraz. My jsme totiž jeli z Chomutova a zbylá dvě auta z Prahy. Veškerá předodjezdová příprava probíhala po E-mailu nebo telefonem. Ale všechno dobře dopadlo, v osm hodin večer jsme se opravdu na parkovišti všichni potkali, vzájemně se seznámili a mohli jsme vyrazit po dálnici do Livorna, odkud nám v sobotu ráno odjížděl trajekt na Sardinii.

Celou cestu sice přešlo, ale do přístavu jsme dorazili včas, nalodili se na devítipatrový trajekt a ten nás po pěti hodinách plavby vysadil na Sardinii. Dovolena mohla začít

Jelikož jsme tu byli všichni poprvé, pojali jsme tuto akci

jako poznávací zájezd a objeli jsme celý ostrov podél pobřeží kolem dokola. Přitom jsme navštívili spoustu nádherných lezeckých oblastí a sektorů. Několik dní jsme například strávili v zátocě Cala Gonone, což je jedna z největších oblastí na Ostrově a je zde spousta lezeckých sektorů. V zátocě Cala Goloritze, jsme si vylezli na úžasnou skalní jehlu Aguglia, která se tyčí kousek od pláže do výšky 160 m. Pěkné lezení bylo také u jeskyně Grotta di San Giovanni nebo ve vnitrozemí v oblasti Iglesias a sektoru Punta pilocca. Úžasné lezení bylo v oblasti Costa SW (Masua), kde jsou v sektoru Scogliera di Porto Flavia až 170 m dlouhé cesty, vedoucí přímo nad mořem. A nakonec nás dostalo lezení na nejsevernějším místě ostrova v oblasti Baronie e Gallura, kde byly fantastické žulové útvary. Vynýtovaných cest tam sice moc nebylo, ale pro fotografy a boulderisty je to učiněný ráj.



Co dodat, na Sardinii bylo nádherně, těch 14 dní uteklo jako voda a teď už můžeme jenom vzpomínat na azurově modré moře s průzračnou vodou, na bílé vápencové skály nad mořem a krásně hřející slunce na obloze. Snad to vyjde a příští rok se do tohoto lezeckého ráje zase vrátíme.

Ahoj [Jířa]

Akce se zúčastnili: Jířa a Maruška Šťastní, Broněk Bandas, Míra (Bery) Beránek, Jarda Zetek, Michal Brouček, Michal Valenta, Honza Jesenský, Eva Smetanová, Katka Spáníková a Dominika Kobzová

Termín: 28.4. až 14.5.2006

JARNÍ METODIKA – OTEVÍRÁNÍ SKAL

Je čtvrt na deset a já sedím na chomutovském „vlakáči“ a čekám, až se ke mně přidají mí dva kamarádi Honza a Janča. Začínám přemýšlet, zda jsem si nespolekla čas odjezdu, když tu se ve dveřích objeví Honza. A to se mi ulevilo. Janča dorazila pár minut na to. Vyřídít jízdenky trvalo jen chvíli a máme to akorát, abychom se přesunuli do vlaku, našli si místo. Sotva se vlak rozjel, Honza už vytahoval karty, s tím, že je připraven na všechno. Půlhodinka nám tedy rychle uběhla a my dorazili na místo, do Perštejna.

Cesta ke skalám nám trvala asi deset minut. Jířa stál hned na kraji, rovnou nám dal pokyny na zbytek dne. Každý si mohl vyzkoušet čtyři disciplíny, my bohužel stihli jen tři.

Přelánění nás zaujalo na první pohled nejvíce. Až mě jímala hrůza, když jsem viděla tu výšku. Ne, že by mi výšky vadily, ale pochopíte, že pokud nepočítám filmy, jsem přelánění nikdy předtím neviděla. Naše trojka se usadila na vrcholek, a tam se čekalo, až na nás vyjde řada. První byl vyslán Honza, v domnění, že když to zvládne on, nebudeme mít problémy ani my dvě. Honza se odrazil, zhoupnul a jel, kousek doručoval, vylezl nahoru, zajistil se, rozebral kladku a to už přišla řada na

mne. Broněk mi vysvětlil, jak zacházet s kladkou. Z představy, co by se stalo, kdyby se mi náhodou přeci jen povedlo, strčit do ní prstíky, mi běhal mráz po zádech. Pak už se jen ozvalo: „Ruce dolů, pozor...“ A to už jsem svištěla, přitom trochu zavřeštěla a vyplašila pár ptáček v okolních hnízdech, ale byl to úžasný pocit, v tu chvíli mi strach, neříkal vůbec nic. Trošičku byl problém vyškřábat se nahoru, ale povedlo se.

Na vrcholku věže se chvíli posedělo a pak přišlo na řadu slánění. K našemu zděšení jsme prý ani nepotřebovali slaňovací kruh. Za poměrně malý byla zaháknutá smyčka. Člověk musel dávat pozor, aby se mu nevyvlékla, závisel na tom jeho život. Pochopitelně ne tady, přijíšťoval nás totiž Bohouš a dával nám přitom rady. Tato disciplína mi nedělala žádné problémy, až na to, že jsem se marně snažila vysvětlit, že mívám lano podél pravé nohy a ne mezi nohama a také že pravou ruku mám pod osmou a levou nad ní. Nakonec jsem se musela podřídít. Všichni jsme se sešli dole, pohodlně se



ochutnali, co kdo s sebou přivezl.

Po tomto odpočinku nás zavolal Honza, který nám vysvětlil pádový faktor, od jiných lezců nám byl zapůjčen feratický set a my se vydali vzhůru po připravené feratě. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že při lezení člověk může potřebovat zuby. Já jsem použila při přecvakávání karabin. Než jsem totiž stihla přecvaknout tu první, ta druhá mi ujela a to byl problém. Vzala jsem to tedy do vlastních zubů. Když jsem se dostala k žebříku, čekalo mě zjištění nepříjemného faktu, že se žebřík otáčí. Nějak mi přestalo být do smíchu, pomalu jsem stoupala a žebřík zdolala. Pak už cesta nebyla nijak složitá. Nahoře jsem počkala na Janičku, která si se žebříkem také poradila.

Kolem půl čtvrté byla metodika ukončena. Někteří jeli domů a jiní šli zkusit vylézt nějaké cesty, my také. Na nás lezla spíše únava a moc nám to nešlo. Zapomněla jsem si dole helmu a asi třikrát se majzla o skálu, nebylo to moc příjemné. V pět jsem se sbalili, rozloučili s Maruškou a Jířou a pospíchali na vlak. Cestou se z nás zážitky z uplynulého dne přímo sypaly. Byli jsme šťastní, že jsme poznali zase něco nového, že jak se říká, jsme zas o něco chytřejší.

[Lucif]

CHODILI JSME PO BIELATALU – OTTOMÜHLE

3.6.2006



Toto jaro je čímsi podivné, řekl by klasik. Zima a prší, prší a zima. Ale ten den jsem se pěkně sekl, fronta s deštěm přišla později, až v noci. Prostě vyrazili jsme na prohlídku skalního údolí v Ottomühle a záviděli lezcům, kteří se nedali zmást špatnou předpovědí. Vytipovali jsme si co s HK příště vylezeme, neboť ti, kteří pojedou do Dolomit budou mít již od června kartičku (tj. členství a zahr. pojištění) Alpenvereinu. A tak mám pro vás jen jedno foto PŘESKOKU obt.0+ z masivu na masiv, nejtěžší“ lezecký“ překonaný problém toho dne.

[Bohouš ved.HK]

MŮJ PRVNÍ UZEL ...

Už se nějaký ten pátek plahočím s mamčou po světě, a tak už mám první, i když malé, horolezecké zkušenosti. Tedy zatím jen teoretické, ale každá zkušenost je dobrá. V srpnu 2005 mamča na prvním zdolala celkem v pohodě Břízkovou, taťka ji jistil, takže jsem pár triků okoukala, jen s uzlama mi to ještě nějak nejde. Ale už vím, že na lezení určitě budu potřebovat bandasky (promiň Broňku) neboli brutál a morál. Ten sice ještě nemám, ale určitě ho někde koupím.

Pak jsem s mamkou a taťkou párkrát přeběhla Vysoké Tatry ze severu na jih a musím říct, že to byla pěkná dřina. No až budu sama běhat po vysokých horách, musím doma nahnat slušnou fyzičku, abych běhala jako kamzíček, hezky hop hop ze skály na skálu. Jo a taky to chce pořádný kožený boty a nějaký dobrý spodňáry. Prý ty, co nejsou nikdy mokré. V Tatrách se uzly nevázaly, takže nejsem pořád o nic chytřejší, ale já se je naučím.

V září jsem okoukala vícedělkové (dvou) slanění ve Špinavé, jen nechápu, proč si taťka bere tak krátký laso, když mu nedosáhne na zem a musí složitě vymýšlet přestup v polovině skály. To já budu chytřejší. Na Netopýří hraně se pár uzlů vázalo, ale bylo to tak rychlé, že jsem to nestačila pořádně ojúknout.

V březnu 2006 jsem byla s taťkou a mamkou zase na skalách v Perštejně, kde Broněk s Berym vytáhli taťku na pár cest na skalkách. Na břehu Ohře ještě byly slušné ledové kry, ještě že mamka vzala pořádný medvědí kožich (fleece 300), ale mne zajímaly ty zpropadené uzly. Kluci jich s mým taťkou udělali v Uražené, Ohří, Koutové a Rozcvičce dost, tak jsem to zkoušela ... a ejhle, mám můj první horolezecký uzel, hurá... taťko a mamčo koukejte na můj uzel.

V dubnu mamka nedopnula sedák, nějak moc přibrála, asi už pověsí lezení na hřebík, ale já polezu když už umím ten první uzel.

Tak je středa 10.5.2006 – 11:00 hodin a já se rozhodla, že taťkovi i mamče ten můj krásný uzel konečně ukážu. Ještě malou chvilku, nejdřív hlavičku, pak hned ramínka, zbytek těla (to komínové lezení je tedy fuška) a konečně můj krásný uzel. Všichni říkali, že je pravý a že se to jen tak nevidí, ale je můj první a na pupeční šňůře, jiné lano jsem neměla „o“).

[Barunka Jansová]



VĚŽE NA CHOMUTOVSKU

VLAĎULINA VYHLÍDKA

Jest krásná, zcela opuštěná věžka ve VJV úbočí Jedláku, nalézající se v nadmořské výšce těsně pod 750 m.n.m. V současné době věž poskytuje úchvatné výhledy na vrch Jezerku, Jánský vrch a při dobré viditelnosti i na SZ část Českého středohoří.

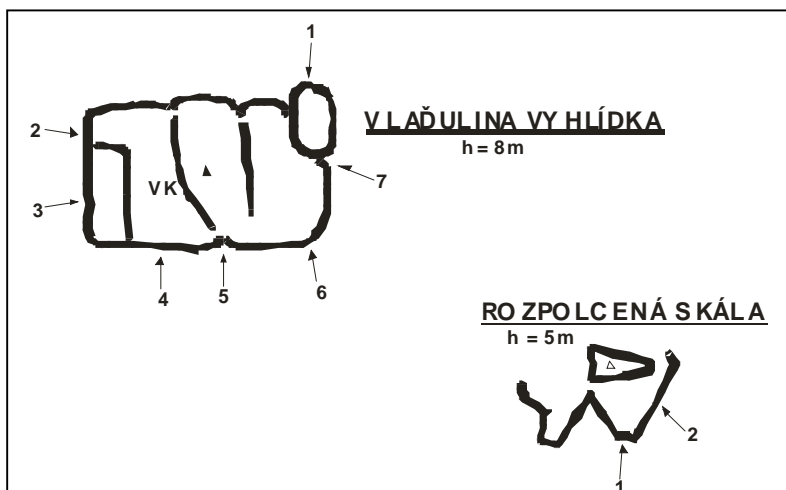
Název věže, věž celá, jest věnována nezapomenutelné kamarádce a horolezkyni Vladce Jaegerové, tragicky zahynuvší 17.2.1996 pod lavinou ve Vysokých Tatrách.

Na vrchol věže lze vystoupit sedmi směry a možnosti dalších nevynucených cest jsou již vyčerpány. Stávající cesty však nepatří k nejsnazším a zejména cesty J. Šťastného nemají příliš přeletů. Nejlezenější je cesta „K narozeninám“, nepočítáme-li samozřejmě snadnou „Normálku“. Výška věže se pohybuje mezi 5 m z náhorní strany a 8 m ze strany údolní. Věž jest prostá jakéhokoli stabilního jištění a není zde osazen ani dobírací či slaňovací kruh, neb ho není třeba. Od 1.1.2000 je na vrcholu osazena vrcholová kniha. V r. 2004 však byla po nedokonalém uzavření krabice pův. kniha znehodnocena a tak byla téhož roku nahrazena novou. Zápisy však byly zachráněny a přepsány.

V těsné blízkosti věže se nachází ještě Rozpolcená skála se dvěma kratšími cestami bez valného lezeckého významu.

VLAĎULINA VYHLÍDKA

- 1) **Normální 1**
- 2) **Schody do nebe 3**; P. Suchopárková, Pavel Suchopárek, 10.4.1999. Stěnou při levé hraně n.v.
- 3) **Pozdrav přátel 5**; Pavel Suchopárek, R. Novotná, H. Jaegerová, 10.4.1999. Zprvu při hraně, výše stř. stěny n.v.
- 4) **Druhá tráva 6+**; J.Šťastný (jištění), květen 1999. Vl. od cesty „K narozeninám“ stř. stěny.
- 5) **K narozeninám 4-**; Pavel Suchopárek, H. Jaegerová, R. Novotná, 10.4.1999. Spárou n.v.
- 6) **Vzpomínková 6**; J. Šťastný, M. Gondeková, květen 1999. N vl. od hrany, po ní podél sokolíku n.v.
- 7) **Koutová 3**; M. Gondeková, květen 1999. Koutem a hranou n.v.



ROZPOLCENÁ SKÁLA

- 1) **Sluneční 2**; Pavel Suchopárek, P. Suchopárková, 10.4.1999.
- 2) **Stínová 4**; Pavel Suchopárek, 10.4.1999. Přev. stěnou n.v.

Z CHORÝCH MOZKŮ ANEB DESTILÁTY Z CHYTRÝCH PALIC!

- § Archimédův zákon? Hůl do vody ponořená, zdá se býti zalomená! (**Dandy**)
- § Ve sněhové vánici se musíš stát sněhovou vločkou, v dešti se musíš stát dešťovou kapkou a v suťovisku balvanem! (**V. Širl, vánoční Bořeň 2004**)
- § A pravda se stala opakem! (**Kozel, Mikleho svatba 2004**)
- § "Dospěl jsem do stádia, kdy mě mnohem více zajímá čistota mého konečníku než čistota lezení!" (**Meky**)

METODIKA

Chybějící části metodiky si nováčci Horoklubu Chomutov mají možnost dodělat individuálně po dohodě s instruktory (mail, telefon). Informace o metodice a instruktorech lze získat na internetové adrese:

<http://metodika.horoklub.cz>

DOLOMITY S MLÁDEŽÍ

Soustředění mládeže z Horokroužku při Horoklubu Chomutov pod vedením instruktorů Horoklubu se koná ve dnech **04.-12.08.2006**. Akce dotovaná ČHS a KÚ Ústeckého kraje bude probíhat v oblasti Cortiny di Ampezzo.

Bližší informace je možné získat u Bohouše Dvoráka nebo Jirky Šťastného.

MANTANA ✓ horolezecký občasník ✓ vydává **HOROKLUB** Chomutov ✓ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ✓ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ✓ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ✓ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ✓ webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> ✓ sazba : Microsoft® Word 97 ✓
U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem.